

Příběh Pavly

Jsem zdravotní sestra. Vlastně už ne, ve zdravotnictví už 6 let nepracuji .

Osobní zkušenost.Na mou, tehdy atopickým ekzémem trpící 3 letou dcerku, v r.1985 lékaři uvalili kletbu, že z ní bude astmatik. Věděla jsem, co ji čeká.

Vzedmula se ve mně vlna vzteku – a to tedy just nebude. Přestala jsem s ní docházet k lékařům a hledala alternativu.. Neznala jsem tehdy v Sokolově žádného lékaře, který by se zabýval alternativní medicínou (strach), ani léčitele, tak jsem se do toho pustila sama a začala studovat, co bylo tehdy dostupné a aplikovala to na dceru.

Vypustili jsme mléko a cukr.Boj ve škole – mléčné svačinky.Zvítězila jsem-dcera nemusela.

Aby se naučila správně dýchat, zakoupila jsem 2 zobcové flétničky a pískali jsme.V 5ti letech ,vyjímečně, ji vzali do tehdy, Lidové školy umění, chtěla na klarinet.(jinak brali až od 6ti let.) Jezdili jsme do sirných koupelí do Liptovského Jána na Slovač.Chodila na balet, moc si to přála.Pak na tance.Bavilo ji to.

Dala jsem ji do polikliniky na cvičení pro astmatické děti-jako prevenci. Trvala jsem na tom, že chci být u toho.Intuice mne nezklamala.Znuděná sestra, že se tam s nimi musí otravovat, koukajíc z okna, řekla, aby se děti posadily na podlahu, daly ruce do svícnu a mávaly jimi dopředu a dozadu.Ani zmínka o rovných zádech, či s nádechem ruce dozadu, s výdechem dopředu, kulatá záda. Tak jsem vstala, popadla dceru a se slovy, že děkuji, ale že už mne tam nikdy neuvidí, jsem se rozloučila.

Udělal jsem si v Plzni kurz u paní Mojžíšové – dětská jóga pro astmatiky a speciální body a masáže na zastavení astmatického kašle a záchvatu. A začala vést děti sama.Jako jediná v Sokolově. Kupodivu mi lékaři přáli a doporučovali maminkám, aby mi tam vodili dětičky na cvičení. Maminky se směly dívat, aby věděly, jak s dětmi cvičit doma a zábavná, ale účinná „zvířátková jóga“, se dětem i maminkám líbila. I mně práce s dětmi.

Tak jsem se přihlásila do Červeného kříže a o prázdninách jezdila každoročně i s dcerou do Jáchymova , jako sestra, na tábory pro astmatické děti.S jedním bezva kamarádem, co tam dělal hlavního vedoucího, jsme bledé, neduživé děti, od 1 do 8 třídy, přesvědčili, že jsou zdravé a že smí dělat všechno, co jim lékaři zakázali – smí cvičit, běhat,hrát hry,koupat se. Pravda, díky tomu, že doteď nic nesměly, byly nešikovné a o úrazy nebyla nouze, ale děti nadšené, že SMÍ....cvičily, hrály na hřišti speciální dýchací hry, co jsme pro ně vymýšleli, chodily na výlety, hrály noční bojovky, strašidelnou stezku,cvičily se mnou večer „zvířátkovou jógu“ a těšily se na zábavnou „večerní vizitu“ (já s Vaškem ,

převlečení do bílého, jsme parodovali lékaře...)Denodenně venku, tělíčka se opálila, zesílila, tvářičky zčervenaly, plíce se prokrvily, foukátka nepotřebovaly, ani na ně nevzpomněly. Hlídali jsme je, 2x týdně kontrola skutečného dětského vědomého lékaře, který nám fandil, dávali jsme pouze předepsané léky, ale jinak si užívaly svobodu. A byly šťastné. O to smutnější byl po táboře návrat do běžného života tzv. "astmatiků". Ale to už jsme ovlivnit nemohli. (Mám radost, že Ty dnes už můžeš)

A dcera? Atopický ekzém se nějak v dětství ztratil, úspěšně odmaturovala na pedagogické, závodně tančila, jazykově nadaná, sjezdila „půl světa“, rok pobyla v Mexiku, vrátila se, vdala se za milujícího přítele a je šťastná. Jo a astma? Ani neví, že ho měla mít....

Pavla Mádrová

Jedna z mnoha výpovědí, které občas dostávám... bez podpisu je neotiskuji. Tato žena souhlasila s uvedením jména. Toho si cením... Le.